

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. M.**
státní příslušností Uzbekistán
trvale bytem U.
zastoupen Mgr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018 č.j. CPR-4264-2/ČJ-2018-930310-V246

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 12. 2017 č.j. KRPA-453035-17/ČJ-2017-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že nijak nerozporuje skutečnost, že se na území České republiky ocitl neoprávněně, pokud mu skončila platnost krátkodobého víza, přičemž v rámci provedeného výslechu uvedl, že ho ke zmíněnému motivovala snaha o získání výdělků, kterým by mohl financovat chod své široké rodiny v Uzbekistánu, a zejména pak malých dětí. Podle žalobce jakkoliv je pravdou, že takovou motivací nelze ospravedlňovat protiprávnost v podobě neoprávněného pobytu, neboť ta nemůže být zlehčena jinou protiprávností v podobě výkonu nelegální práce, uvedl, že byť při výslechu velmi okrajově zmínil, že se účastnil jakýchsi brigád, tak na skutečnosti související s případnou prací nebyl blíže dotazován, a je nyní řešen toliko v rovině neoprávněného pobytu, který, byť je prokázán a byť je zjevné, že si žalobce zaslouží uložení správního vyhoštění, tak vyslovil domněnku, že je vůči němu zvolená sankce nepřiměřeně tvrdá, neboť délka protiprávního stavu, tj. období od 29. 10. 2017 do 11. 12. 2017, není natolik zásadní, aby bylo nutné ji ohodnocovat správním vyhoštěním na dobu 18 měsíců, zvláště pak s ohledem na aplikační praxi samotného správního orgánu, který obdobně dlouhé protiprávnosti zpravidla netrestá přísněji než vyhoštěním na dobu 1 roku. Žalobce dodal, že se nemůže ubránit pocitu, že jsou mu kladeny k tíži jeho pracovní choutky, byť ovšem není řešen pro podezření z výkonu nelegální práce; zmíněným přístupem jsou tak žalobci mezi řádky přičítány protiprávnosti, které neodpovídají zvolené právní kvalifikaci, a tím dochází k nepřiměřeně tvrdému určení doby zákazu vstupu. Podotkl, že jej nedohnala k řešení protiprávnosti neúcta k místnímu právnímu řádu, nýbrž snaha o získání výdělků, neboť je občanem Uzbekistánu, tj. poměrně zaostalé země, jež v indexu HDI (Index lidského rozvoje) drží 102. místo, zatímco Česká republika se umístila na 28. místě. Zmíněný nepoměr mezi životní úrovní zmíněných států je dle žalobce v běžném životě symbolizován tím, že občané Uzbekistánu nejsou schopni uživit své rodiny životem a prací v domovském státě, kde dlouhodobá minimální mzda dosahuje úsměvných 5 až 10 dolarů, pročez jsou nuceni cestovat za výdělkem do cizích států. Žalobce tedy podle svého tvrzení dohnala k neoprávněnému pobytu zoufalá osobní situace, přičemž mu již bylo dostatečným trestem, že byl zadržen policejním orgánem a po určitou dobu omezen na osobní svobodě. Žalobce doplnil, že v důsledku toho, že jeho domovský stát vnitřně vystupuje velmi silovým stylem, je obecně známou skutečností, že občané Uzbekistánu mají velký respekt z policejního orgánu jako takového, což platí i ve vztahu k Policii České republiky. Právě z tohoto důvodu žalobce s respektem ke správnímu orgánu poskytl plnou součinnost a dosud provedené úkony řízení pro něj byly dostatečným poučením pro to, aby se napříště vyhnul jakýmkoliv protiprávnostem a v budoucnu podal žádost o vydání zaměstnanecké karty a přijížděl tak na území České republiky legálně. Žalobce uzavřel, že v jeho situaci, kdy je smířen s nutností vycestování do domovského státu, je otázka určení doby zákazu vstupu zásadním tématem, neboť si je vědom toho, že v případě respektování pravomocného rozhodnutí může po polovině doby zákazu požadovat vydání nového rozhodnutí, resp. zrušení vyhoštění, pročez má za to, že uložený zákaz na dobu 18 měsíců nebyl náležitě odůvodněn a že by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno, s tím, že v rámci nového projednání věci nebude žalobci ukládáno vyhoštění převyšující dobu 1 roku.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž navrhl zamítnout žalobu.
4. Soud o věci samé v souladu s § 51 odst. 1 větou první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dle úředního záznamu správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 12. 2017 č.j. KRPA-453035-1/ČJ-2017-000022 probíhala dne 11. 12. 2017 v době od 17.30 hodin do 18.50 hodin na adrese Praha 4, Kutilova, hotel Dům, pobytová kontrola, v rámci níž byl kontrolován žalobce, který k výzvě předložil cestovní pas UZB č. x, ve kterém měl vylepeno české vízum typu C č. x (platné od 18. 10. 2017 do 12. 11. 2017, počet vstupů: 1, délka pobytu: 11 dnů; dle otisku vstupního přechodového razítka žalobce vstoupil do schengenského prostoru dne 18. 10. 2017, a to do České republiky). Následně byl žalobce zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dne 12. 4. 2017 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Při výsledku před správním orgánem prvního stupně dne 12. 12. 2017 žalobce mimo jiné uvedl, že dne 18. 10. 2017 přicestoval na území České republiky letadlem na letiště do Prahy, a to za účelem práce, přičemž nemá pracovní povolení. Jako důvod uvedl, že v Uzbekistánu platí málo za práci a on potřebuje peníze pro nemocné děti. V České republice je poprvé, měl české vízum vydané v Taškentu, vízum bylo do 12. 11. 2017. Ví, že mohl pobývat pouze do 28. 10. 2017 a od 29. 10. 2017 je zde neoprávněně. Přes internet našel zprostředkovatele, který řekl, že za peníze zařídí vízum; nic mu ale nevyřídil. Od příjezdu dne 18. 10. 2017 je zde nepřetržitě. Je si vědom, že potřebuje vízum k pobytu a povolení k práci. Je si vědom, že dne 28. 10. 2017 skončila platnost jeho víza uplynutím délky pobytu a ode dne 29. 10. 2017 do 11. 12. 2017 pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza. Žádnou žádost o vízum nepodával, je si plně vědom svého protiprávního jednání a možných důsledků z něj vyplývajících a neučinil žádné kroky pro legalizaci svého dalšího pobytu na území České republiky. Je ženatý a má tři děti, manželka a děti žijí v Uzbekistánu. Také tam žije jeho matka a tři sourozenci. V České republice nevlastní nic, v Uzbekistánu mu patří dům, v němž bydlí s rodinou. V Uzbekistánu pracoval jako řidič a měl autoservis. Na území České republiky nemá žádné sportovní, kulturní či společenské vazby. V České republice pracuje na brigádách na stavbách, měl 100 Kč na hodinu. Na území České republiky ani Evropské unie se nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči, příbuzný nebo osoba, kvůli které by skončení žalobcova pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Po vyhoštění z území členských států Evropské unie může bydlet s rodinou v Uzbekistánu. Dále uvedl, že vycestuje dobrovolně, ale chce vydělat ještě nějaké peníze. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 12. 2017 č. ZS39141 je vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán možné. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 12. 12. 2017 č.j. KRPA-453035-17/ČJ-2017-000022, jímž žalobci uložil správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a

odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 17. 4. 2018 č.j. CPR-4264-2/ČJ-2018-930310-V246, jímž odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
8. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
9. Co se týče námitky žalobce ohledně přílišné tvrdosti napadeného rozhodnutí, soud upozorňuje, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, odst. [45]. V daném případě ani žalobce nezpochybňuje, že se jemu vytýkaného protiprávního jednání dopustil, protože je dle závěru soudu zřejmé, že podmínky pro uložení správního vyhoštění byly naplněny.
10. Pokud jde o otázku přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).*“
11. Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27).
12. Zdejší soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců jako nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila tři roky (srov. § 119 odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců). Správními orgány uložená doba správního vyhoštění v délce 18 měsíců se tak pohybuje přesně v polovině zákonem stanovené maximální doby.

13. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz s. 5), správní orgán prvního stupně při stanovení doby, na kterou bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, přihlédl jak ke skutečnostem hovořícím v neprospěch žalobce (např. k tomu, že ke zjištění neoprávněného pobytu žalobce došlo z vlastní činnosti policie, či k tomu, že se do pozice neoprávněného pobytu dostal svým vlastním zaviněním, kdy pobýval na území České republiky bez platného víza ode dne 29. 10. 2017 do dne 11. 12. 2017), tak i ke skutečnostem hovořícím v jeho prospěch (jednalo se o první porušení právních předpisů platných na území České republiky a žalobce po celou dobu řízení spolupracoval se správním orgánem). Žalovaný se pak s délkou doby, na kterou bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, ztotožnil a označil ji za adekvátní. Zdejší soud považuje shora uvedené odůvodnění délky uloženého správního vyhoštění za dostačující. Pokud pak jde o námitku žalobce, že obdobné jednání bývá postihováno správním vyhoštěním na dobu jednoho roku, soud uvádí, že mu je z vlastní činnosti známo, že správní orgány nejčastěji ukládají správní vyhoštění v délce jednoho roku státním příslušníkům Uzbekistánu, jejichž neoprávněný pobyt na území České republiky dosáhne několika hodin či několika málo dnů (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2018 č.j. 13 A 35/2018-24 a č.j. 13 A 38/2018-28). V posuzovaném případě však žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně cca 6 týdnů, čímž se daná věc podstatně odlišuje od jiných případů.
14. Co se týče žalobcem namítané nepříznivé situace v Uzbekistánu, i kdyby žalobcem tvrzené skutečnosti byly pravdivé, dle závěru soudu neznamenají naplnění polehčujících okolností, neboť ani z tvrzení žalobce nevyplývá, že by mu tato tvrzená nepříznivá situace jakkoliv bránila požádat si o pobytové oprávnění na území České republiky. Zdejší soud podotýká, že žalobce si byl dobře vědom svého protiprávního jednání, které trvalo v řádu několika týdnů (přibližně šest týdnů), přičemž okolnosti svědčící v jeho prospěch (že žalobce spolupracoval se správním orgánem prvního stupně a že se jedná o jeho první porušení zákona na území České republiky) byly ze strany správních orgánů řádně zohledněny. Z uvedených důvodů zdejší soud neshledal délku uloženého správního vyhoštění v trvání 18 měsíců jako nepřiměřenou, tedy neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení správních orgánů či jeho zneužití, jakož ani nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí žalovaného či správního orgánu prvního stupně. Zdejší soud na okraj podotýká, že i kdyby v posuzovaném případě čistě teoreticky považoval za vhodné uložení kratší doby správního vyhoštění, tak vzhledem ke skutečnosti, že jeho úkolem je pouze zkoumat, zda nedošlo k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití, nikoliv nahrazovat správní uvážení provedené správními orgány vlastními úvahami, by zrušení napadeného rozhodnutí nepřipadalo v úvahu.
15. Žalobce dále namítal, že jsou mu mezi řádky přičítány protiprávnosti (výkon nelegální práce), které neodpovídají zvolené právní kvalifikaci, a tím dochází k nepřiměřeně tvrdému určení doby zákazu vstupu. Žalobce ovšem neuvedl, jaké konkrétní tvrzení či postup žalovaného či správního orgánu prvního stupně tomuto jeho závěru nasvědčuje, pročez žalobcovo tvrzení nelze než označit za spekulativní. Soud podotýká, že dle jeho závěru ani z napadeného rozhodnutí žalovaného, ani z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož ani ze správního spisu nevyplývá, že by žalobci přes důvod správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců (tj. pobyt na území bez víza, ač k tomu žalobce není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu) byl mezi řádky přičten k tíži výkon nelegální práce, tj. důvod správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. téhož zákona. Z uvedených důvodů zdejší soud i tuto žalobní námitku shledal nedůvodnou.

16. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. června 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně